

Baka István

Tél Alsósztrégován

1.

Ég kandallómban a fenyőhasáb,
Fény-árnyait, mint ingecskéjét Erzsi,
Felizgatott ujjak közül kiejti,
És megvillantja öle parazsát.

Elfordulok — e kísértésnek vége!
S hogy visszanézek újra, már sisak-
Rostélyon át koromszemű lovag
Les rám, s szívemre céloz dárdafénye.

Jeges-fehér bolygók s hűlő veres Nap
Hevernek a biliárdasztalon, —
Elindítja-e még egy akarat vad

Lökése őket új pályájukon,
Vagy nem mozdulnak többé már soha?
Alszik a völgyben Alsósztrégova.

2.

Itt bent, a tompa, téglából rakott
Boltív — a menny silány paródiája —
Alatt havas mezők: papírlapok
Fagyán ropog a tollam, és a tájra

Krikszkrakszol róka-üzte nyúlnyomot:
Verssorokat — még menekül az eszme,
S ha végül felbukik, prédául esve,
Fröcskölnek, mint a vér, a mondatok.

Ki tudja: rézsút-fényű virradat
Vagy guillotin zuhan sovány nyakamra?
Fűrészpor issza be szavaimat.

Nyúl-marquis, róka-sans-culotte-fogakkal
Szaggattatom, — futnék, de nincs hova.
Alszik a télben Alsósztrégova.

3.

Hamvad, leroskad a fenyőhasáb,
Rám pillant szemrehányón és kiég.
Marad a langyos dunnaszürkeség, —
Elfojtja Fráter Erzsi sóhaját.

Sakktábla-padlón asztal és a székek —
Bevégezetlen játszma figurái;
Ma már az Úr és Lucifer se játszik, —
Feldöntöttek világosat, sötétet.

S akárha sakokban, bástyáim között
Toporgok én, király, — megütközött
Helyettem és elhullott a királynő.

Már csak az űr és eszkimó-homály jó,
Napok: csontbolygók gördülnek tova.
És alszik, alszik Alsósztrégova.